ბრინჯაოს პრიზიორის რეპუტაცია ურყევია

მოსკოვი. ლენინის სახელობის ცენტრალური სტადიონი. 15 ივლისი.

“ტორპედო” (მოსკოვი) - “დინამო” (თბილისი) 0:2 (0:1).

“ტორპედო”: კავაზაშვილი, ნეპომილუევი, პახომოვი, იანეცი, ჩუმაკოვი, შუსტიკოვი, ლენიოვი (სავჩენკო), სტრელცოვი, შალიმოვი, გერშკოვიჩი, პაისი.

“დინამო”: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, რეხვიაშვილი, ჭელიძე, ცხოვრებოვი, პეტრიაშვილი, ასათიანი (გავაშელი), ხურცილავა, მეტრეველი, გ. ნოდია (კუტივაძე), მესხი.

მსაჯი ვ. ტოლჩინსკი (ალმა-ათა).

დუბლიორები - 4:2 “ტორპედოს” სასარგებლოდ.

ჩვენს წინაშეა სსრ კავშირის ჩემპიონატის გათამაშების ცხრილი 15 ივლისისათვის. კიდევ და კიდევ დაკვირვებით ვათვალიერებთ მას, კიდევ და კიდევ ყურადღებით ვსწავლობთ თბილისის “დინამოს” მაჩვენებლებს: სამხრეთელებს ნათამაშები აქვთ 17 მატჩი, მოწინააღმდეგეთა კარში გატანილია 16 ბურთი, საკუთარში მიღებულია 5. სხვა ყველაფერი წესრიგშია - გუნდი ლიდერთა შორის იმყოფება, დაგროვილ ქულათა რაოდენობა “ნორმალურია”, ე.ი. საკმაოდ მაღალი, მოგებათა რაოდენობაც ყაიდაშია. აი, ეს ორი ციფრი კი გასაოცარია. როგორ მოხდა, რომ ამ გუნდმა, რომლის ტრადიციას მუდამ შეტევა და აგრესია წარმოადგენდა, ასე უკლო შედეგიანობას, სამაგიეროდ კი სრულიად ახალ ამპლუაში წარმოგვიდგა - საიმედოდ ჩაკეტა თავისი კარი? შარშან იმავე 17 ტურის შემდეგ დინამოელებს გაშვებული ჰქონდათ 12 ბურთი, შარშანწინ - 15 და ა.შ.

ხომ არ შეიცვალა თბილისის “დინამო”? ხომ არ აიღო ქართული ფეხბურთის საუკეთესო წარმომადგენელმა კურსი “ბეტონისკენ”? თუ ეს ასეა, ჩვენთვის, მოსკოველი სპეციალისტებისა და უბრალოდ, გულშემატკივრებისთვის ძალზე სამწუხარო და საწყენი ამბავი იქნებოდა. თბილისის “დინამოს” საგანგებო ადგილი უჭირავს ჩვენს ფეხბურთში. ეს გუნდი ყოველთვის სავსე იყო და არის შესანიშნავი ტალანტებით და მისი დაქვეითება მხოლოდ ქულებისათვის მებრძოლი, ე.წ. “საშუალო კატეგორიის” დონემდე, უბრალოდ რომ ვთქვათ, დაუშვებელ ამბად მიგვაჩნდა.

და აი, თბილისი “დინამო” ჩვენს წინაშეა. იგი წლეულს პირველად გამოდის მოსკოვში, თანაც, საუკეთესო ფორმაში მყოფი, ტრადიციულად საინტერესო მეტოქე ჰყავს - დედაქალაქის “ტორპედო”.

დაიწყო თამაში. მისი აღწერა ახლა, ვფიქრობ, ზედმეტია. ეს შესანიშნავი მატჩი ნახა ყველამ (მადლობა ტელევიზიას), ნახა მისი განუმეორებელი სილამაზით აღსავსე პერიოდები, ფეხბურთელთა მაღალი ოსტატობა, უკიდურესი დაძაბულობა, მახვილგონივრული, მწვავე კომბინაციები, ერთი სიტყვით, ყველაფერი, რითაც მდიდარია თანამედროვე ფეხბურთი.

იტყვიან ხოლმე - კომენტარები ზედმეტიაო. მართლაც, თბილისელთა თამაშს ამ მატჩში კომენტარები არ სჭირდება, იმდენად კარგი შთაბეჭდილება დატოვეს მათ, მაგრამ მე მაინც მინდა ხაზი გავუსვა დაცვის უკიდურესად რაციონალურ, საუკეთესოდ დაგეგმილ, მონოლითურ თამაშს, მის რეგულირებულ ურთიერთმოქმედებას თავდასხმასთან, ცალკეულ “ინდივიდუალისტთა” იმპროვიზაციის ორგანულ დაკავშირებას საერთო გეგმასთან.

რა თქმა უნდა, დაინამოელთა თამაშს არავითარი კავშირი არა აქვს “ბეტონთან”. ესაა საიმედოდ ორგანიზებული დაცვა, რომელიც ყოველ საჭირო მომენტში

უერთდება იერიშს (გაიხსენეთ ძოძუაშვილის, რეხვიაშვილის, ჭელიძისა და სხვათა რეიდები) და წარმატებით უთავსებს ერთმანეთს ორივე ფუნქციას.

რად ღირს, თუნდაც, ჭელიძის გოლი! ბურთი მან გაიტანა სწორედ მაშინ, როცა "დინამო" დაცვიდან შეტევაზე გადადიოდა, როცა მოსკოველები უკან იხევდნენ, დაცვით პოზიციებს ამაგრებდნენ და არც კავაზაშვილი ელოდა ბურთს.

მეორე გოლი? მართალი გითხრათ, ასე შესრულებული საჯარიმო დარტყმა მე არ მახსოვს. მეტრეველმა თვალი მოჰკრა, რომ კავაზაშვილი სწორად არ იდგა კარში, ორჭოფობდა, ნერვიულობდა... თბილისელთა კაპიტანმაც საუცხოოდ გამოიყენა ეს შანსი.

მეტრეველმა მეორე გოლი 77-ე წუთზე გაიტანა, ერთი წუთის შემდეგ კი ტოლჩინსკიმ დინამოელთა კარში 11-მეტრიანი დანიშნა. სტუმრებმა ბევრი იდავეს ამ პრობლემატურ პენალტზე, მსაჯს ისიც შეახსენეს, რომ პირველ ტაიმში გაცილებით უფრო აშკარა დარღვევა მოხდა "ტორპედოს" საჯარიმო მოედანზე, როცა მცველებმა იქ მეკარესთან პირისპირ გასული მეტრეველი მოცელეს.

მაგრამ მსაჯი შეუვალი დარჩა. მან თავისი გადაწყვეტილება არ გადათქვა და ტორპედოელებს მისცა 11-მეტრიანის დარტყმის უფლება.

ვის უნდა შეესრულებინა პენალტი, რასაკვირველია, სტრელცოვს. განაბული მაყურებლის წინაშე ნამდვილი დრამა გათამაშდა: ჩემპიონატის საუკეთესო სნაიპერი საფეხბურთო სასჯელის უმაღლეს ზომას ასრულებდა მეკარის წინაშე, რომელსაც ყველაზე ნაკლები ბურთი აქვს გაშვებული წლევანდელ გათამაშებაში. ამ დუელის შემდეგ თქვენ კარგად იცით: ურუშაძემ ბრწყინვალე რეაქცია გამოამჟღავნა და მოიგერია სტრელცოვის მიერ უძლიერესი დარტყმული ბურთი.

თბილისის დინამოელებმა დამსახურებულად გაიმარჯვეს. მათ ურყევად შეინარჩუნეს ბრინჯაოს პრიზიორის მაღალი რეპუტაცია, მორიგი, მეტად საჭირო 2 ქულა ჩაიწერეს სატურნირო ცხრილში და, რაც მთავარია, მოსკოველ მაყურებელს აჩვენეს საუცხოო ფეხბურთი, ნამდვილი დიდ ფეხბურთი.

ვ. პავლოვი.
(ტელეფონით, ჩვენი კორ.).
"ლელო", 17 ივლისი, 1968 წ.